

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

14. november 2006 *

I sag T-138/02,

Nanjing Metalink International Co. Ltd, Nanjing (Folkerepublikken Kina), ved
avocat P. Waer,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået
af avocat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. Scharf og S. Meany, som
befuldmægtigede,

intervenient,

* Processprog. engelsk

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 215/2002 af 28. januar 2002 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 35, s. 1), for så vidt som den indfører en antidumpingtold på importen af ferromolybden fra sagsøgerens produktion,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af dommerne J. Pirrung, A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová og S. Papasavvas,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. november 2004,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), har overskriften »Konstatering af dumping«.

2 Med henblik på en konstatering af dumping indeholder grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, en række almindelige bestemmelser om metoden for fastsættelse af beløbet »den normale værdi« som omhandlet i grundforordningens artikel 1, stk. 2.

3 I grundforordningens artikel 2, stk. 7, er fastsat en særlig regel vedrørende metoden til fastsættelse af denne normale værdi for indførsel fra lande uden markedsøkonomi. Denne bestemmelse, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 (EFT L 128, s. 18) og Rådets forordning (EF) nr. 2238/2000 af 9. oktober 2000 (EFT L 257, s. 2), havde følgende ordlyd i litra a) ved indledningen af den procedure, som førte til vedtagelsen af den i denne sag anfægtede forordning:

»Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et land med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag [...]«

4 Bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), udgør en undtagelse til bestemmelserne i samme forordnings artikel 7, litra a). Bestemmelserne har følgende ordlyd:

»b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra [...] Folkerepublikken Kina [...] fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med [grundforordningens artikel 2] stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c)

er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter [...]. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

c) Et krav i henhold til [stk. 7] litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

— virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne

— [...]

Det skal efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og efter at EF-industrien har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

5 I øvrigt har grundforordningens artikel 6, stk. 1, følgende ordlyd:

»Efter indledningen af proceduren iværksætter Kommissionen [...] en undersøgelse på fællesskabsplan. En sådan undersøgelse omfatter både dumping og den deraf

følgende skade, og disse spørgsmål undersøges samtidig. For at sikre, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative, vælges der en undersøgelsesperiode, som for så vidt angår dumping normalt skal omfatte en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for indledningen af proceduren. Oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, tages normalt ikke i betragtning.«

- 6 Endelig har grundforordningens artikel 11, stk. 3, følgende ordlyd:

»Behovet for at opretholde foranstaltninger kan, når det anses for påkrævet, også tages op til genovervejelse på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat, eller, forudsat at der er forløbet en rimelig periode på mindst et år siden indførelsen af de endelige foranstaltninger, på anmodning af en eksportør eller importør eller producenterne i Fællesskabet, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at der er behov for at genoptage en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft.

En undersøgelse genoptages [...] når [...] gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade [...]«

Sagens baggrund

- 7 Sagsøgeren er et kinesisk selskab, som producerer og eksporterer ferromolybden, navnlig til Fællesskabet.

- 8 Den 9. november 2000 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT C 320, s. 3).
- 9 Den undersøgelse, som blev indledt i forbindelse med denne procedure, omfattede perioden fra den 1. oktober 1999 til den 30. september 2000 (herefter »undersøgelsesperioden«).
- 10 Ved indledningen af undersøgelsen tilsendte Kommissionen de berørte virksomheder et spørgeskema vedrørende deres status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c). Sagsøgeren udfyldte et sådant spørgeskema og anmodede om den nævnte status. Ved skrivelse af 21. marts 2001 imødekom Kommissionen anmodningen.
- 11 Den 3. august 2001 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1612/2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 214, s. 3, herefter »den midlertidige forordning«). Det anføres i betragtning 24 til forordningen, at det kun var sagsøgeren, der opfyldte betingelserne for indrømmelse af markedsøkonomisk behandling.
- 12 For sagsøgeren blev den midlertidige told, som blev indført ved artikel 1 i den midlertidige forordning, fastsat til 3,6%. For tre andre berørte virksomheder blev den midlertidige told fastsat til henholdsvis 9,8, 12,7 og 17,2%. For alle de øvrige virksomheder blev tolden fastsat til 26,3%.
- 13 Den 28. januar 2002 vedtog Rådet, på forslag af Kommissionen, forordning (EF) nr. 215/2002 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af

ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 35, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Betragtning 11-13 og 15-17 til den anfægtede forordning har følgende ordlyd:

»(11) Det konstateredes, at det kinesiske handelskammer (China Chamber of Commerce and Minmetals) kort tid efter offentliggørelsen af forordningen om midlertidig told havde været vært for et møde, hvor der blev oprettet en gruppe af kinesiske producenter af [ferromolybden] [...]. De berørte producenter fik særlige eksporttildelinger, som det viser sig blev fastsat i forhold til deres niveau af midlertidig antidumpingtold [...] Det selskab, som var blevet tildelt markedsøkonomisk behandling, og som havde den laveste told (3,6%) [dvs. sagsøgeren], fik en eksportkvote, som oversteg dets produktionskapacitet [...] Endvidere var det gruppens erklærede mål at undgå antidumpingtold.

(12) Alle berørte parter [...] fik lejlighed til at svare på afgørelserne. Der blev modtaget svar fra alle parter undtagen handelskamret [...]

(13) [D]et [er] helt klart, at det pågældende arrangement ikke er foreneligt med de kriterier for fri fastsættelse af eksportpriser og -mængder, der skal være opfyldt for at indrømme eller opretholde [markedsøkonomisk] behandling. Eksportbetingelserne blev vedtaget under handelskammerets auspicer i forståelse med statsejede selskaber, og det tyder i høj grad på stor statslig indflydelse og alvorlig risiko for omgåelse af tolden. En sådan pagt er desuden et klart og bevidst forsøg på at kanalisere et selskabs eksport via et andet selskab med en lavere antidumpingtold med henblik på at undgå told [...]

(15) Hvad angår den markedsøkonomiske behandling i forbindelse med [sagsøgeren] oplyste selskabet i sin besvarelse af spørgeskemaet, at alle beslutninger

vedrørende bl.a. priser, produktion og salg blev truffet som reaktion på markeds-signaler, der afspejler udbud og efterspørgsel, og uden nogen omfattende statslig indgriben. Det må understreges, at skal der indrømmes markedsøkonomisk behandling, må det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, i grundforordningen ske på grundlag af klare beviser for, at selskabet arbejder under markedsøkonomiske vilkår. Men i den foreliggende sag viser det sig, at [sagsøgeren] ikke kun afpasser sine aktioner og forretningsbeslutninger efter selskaber, som ikke var i stand til at opfylde kriterierne for markedsøkonomisk behandling, men også efter statsejede virksomheder, som ikke udviste samarbejdsvilje i forbindelse med proceduren [...] Det er helt klart i modstrid med selskabets tidligere erklæringer og kan ikke forenes med et af hovedkriterierne for at indrømme markedsøkonomisk behandling, nemlig at bl.a. beslutninger om priser, produktion og salg træffes som reaktion på markedssignaler.

(16) I vurderingen af, om et selskab skal indrømmes markedsøkonomisk behandling, drager Kommissionen oftest sine konklusioner på grundlag af situationen i undersøgelsesperioden. Hvis kriterierne i artikel 2, stk. 7, i grundforordningen er opfyldt i perioden, kan Kommissionen med rimelighed antage, at selskabet i fremtiden vil handle tilstrækkeligt uafhængigt af staten og efter markedsøkonomiske normer. I det foreliggende tilfælde har selskabet, som tilsyneladende handlede efter markedsøkonomiske normer i undersøgelsesperioden, imidlertid ændret adfærd, efter at det blev pålagt en individuel dumpingmargen. Det er nu tydeligt, at selskabet ikke længere arbejder i overensstemmelse med markedsøkonomiske principper [som omhandlet i] artikel 2, stk. 7, litra c), i grundforordningen, men at det er underlagt indblanding fra anden side og part i eksportbetingelser i form af priser og mængder. Det viser sig også, at selskabet ikke arbejder uden omfattende statslig indgriben. Oplysninger vedrørende en periode, der følger efter undersøgelsesperioden, tages normalt ikke i betragtning, men under disse usædvanlige omstændigheder er det nødvendigt at tage hensyn til den nye udvikling, som tydeligvis har gjort de tidligere konklusioner uholdbare.

(17) På baggrund af de nye oplysninger konkluderes det derfor, at afgørelsen om markedsøkonomisk behandling for dette selskab ikke længere står ved magt.

Endvidere er det ikke længere passende at fastsætte en individuel toldsats for selskabet. Den markedsøkonomiske behandling, som tidligere er tildelt [sagsøgeren], trækkes derfor tilbage, og selskabet vil for fremtiden være omfattet af den landsdækkende margin for Kina.«

- 14 Den anfægtede forordnings artikel 1 og 2 i har følgende ordlyd:

»*Artikel 1*

1. Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af ferromolybden [...] med oprindelse i Kina.

2. Den endelige antidumpingtold fastsættes til 22,5% af prisen netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, for den i stk. 1 beskrevne vare.

[...]

Artikel 2

De beløb, der er stillet som sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, der indførtes ved forordningen om midlertidig told, opkræves endeligt med en sats svarende til den endelige told anført i artikel 1, eller med en sats svarende til den midlertidige told, hvor den er lavere. Beløb, der er stillet som sikkerhed ud over den endelige antidumpingtold, frigives.«

Retsforhandlinger

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. april 2002 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 16 Rådet har indgivet svarskrift den 4. juli 2002.
- 17 Den 6. august 2002 har Kommissionen anmodet om at måtte intervenere til støtte for Rådet.
- 18 Sagsøgeren har indgivet replik den 3. september 2002.
- 19 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling den 7. oktober 2002 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere. Kommissionen har dog givet afkald på at indgive interventionsindlæg.
- 20 Rådet har indgivet duplik den 23. oktober 2002.
- 21 Ved skrivelser af 27. november og 19. december 2003 har Rådet efter anmodning fra Retten indgivet bilag til svarskriftet. Formanden for Rettens Anden Afdeling fastsatte herefter en frist for sagsøgeren til at supplere replikken, for så vidt som disse bilag indeholdt nye forhold. Sagsøgeren havde dog ingen bemærkninger.

- 22 Parterne har i retsmødet den 16. november 2004 afgivet indlæg i sagen og besvaret skriftlige og mundtlige spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

- 23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede forordnings artikel 1 annulleres, for så vidt som den indfører en endelig antidumpingtold på importen af ferromolybden fra sagsøgerens produktion.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 24 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 25 Sagsøgeren har fremført to anbringender til støtte for søgsmålet. Det første anbringende består af to led om henholdsvis tilsidesættelse af grundforordningens

artikel 2, stk. 7, litra c), og grundforordningens artikel 6, stk. 1. Det andet anbringende vedrører Rådets overskridelse af sine beføjelser.

Parternes argumenter

- 26 Sagsøgeren har indledningsvis understreget, at selskabet gør indsigelser mod de beskrevne omstændigheder i den anfægtede forordning i forhold til sin status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Den omstændighed, at sagsøgeren ikke har anvendt et anbringende hertil, kan ikke fortolkes som en anerkendelse af disse omstændigheder.
- 27 Rådet har, støttet af Kommissionen, hertil anført, at de i den anfægtede forordning beskrevne omstændigheder skal anses for korrekte, i det omfang sagsøgeren ikke tillægger anfægtelsen heraf nogen retlige konsekvenser.

Det første anbringende

— Det første led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c)

- 28 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved at inddrage sagsøgerens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som var blevet tildelt selskabet i løbet af undersøgelsen, i

det omfang det i bestemmelsens sidste punktum uden undtagelse er fastsat, at afgørelsen vedrørende status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, er gyldig i hele undersøgelsesperioden.

- 29 Sagsøgeren har anført, at grundforordningens artikel 11, stk. 3, åbenbart er det korrekte middel med henblik på at genoptage en undersøgelse af tidligere truffne foranstaltninger, til enhver tid og på institutionernes initiativ, der har sikret overholdelsen af de procedurebestemmelser, som er indeholdt i grundforordningen.
- 30 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette leds rigtighed.

— Det andet led om overtrædelse af grundforordningens artikel 6, stk. 1

- 31 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 1, ved at lægge vægt på omstændigheder, der ligger efter undersøgelsesperioden, med henblik på at inddrage sagsøgerens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og ved at indføre en antidumpingtold på importen af ferromolybden fra sagsøgerens produktion, som klart er højere.
- 32 Rettens dom af 11. juli 1996, Sinochem Heilongjiang mod Rådet (sag T-161/94, Sml. II, s. 695), og af 20. juni 2001, Euroalliances mod Kommissionen (sag T-188/99, Sml. II, s. 1757), angiver således, at de eneste undtagelser, som udtrykket »normalt« i grundforordningens artikel 6, stk. 1, tillader, kun vedrører det tænkte tilfælde, hvor

de forhold, som ligger efter undersøgelsesperioden, tages i betragtning med henblik på ikke at indføre eller opretholde antidumpingtold.

- 33 Sagsøgeren har tilføjet, at det følger af disse domme, at Retten tillægger det meget stor betydning, med henblik på at indføre eller opretholde antidumpingtold, at de relevante omstændigheder er blevet konstateret ved en undersøgelse, hvilket imidlertid ikke er sket i nærværende sag.
- 34 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette leds rigtighed.

Det andet anbringende om, at Rådet har overskredet sine beføjelser

- 35 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved at inddrage sagsøgerens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev tildelt i løbet af undersøgelsen, har overskredet sine beføjelser, i det omfang der ikke i grundforordningen er fastsat bestemmelser om fremgangsmåden for en sådan inddragelse i løbet af undersøgelsen, men hvor det derimod i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), udtrykkeligt er fastsat, at en sådan inddragelse ikke er tilladt.
- 36 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt dette anbringendes rigtighed.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger

- 37 Det skal fastslås, at ifølge første anbringendes første led har Rådet tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved at inddrage den status, som blev tildelt sagsøgeren, og ifølge det andet anbringende har Rådet overskredet sine beføjelser ved at gøre dette.
- 38 Hvis det imidlertid blev fastslået, at Rådet ved at inddrage den status, som blev tildelt sagsøgeren, har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), måtte det ligeledes fastslås, at Rådet ved at gøre dette har overskredet sine beføjelser. Hvis det derimod skulle antages, at Rådet ikke har tilsidesat denne bestemmelse, ville det følge heraf, at Rådet heller ikke har overskredet dets beføjelser i det foreliggende tilfælde.
- 39 Da det andet anbringende ikke føjer noget til første anbringendes første led, hvilket Rådet har bemærket, bør de behandles under ét.

Klagepunkterne rejst i forbindelse med første anbringendes første led og det andet anbringende, om henholdsvis tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og magtoverskridelse

- 40 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at metoden til fastsættelse af den normale værdi afhænger af, om de pågældende producenter kan bevise, at de opfylder de i grundforordningens

artikel 2, stk. 7, litra c), opstillede kriterier, og dermed, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for dem. Når det således antages, at en producent driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, vil den normale værdi af virksomhedens produkter kunne fastsættes i overensstemmelse med de regler, der gælder for lande med markedsøkonomi, som anført i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6. Hvis det derimod ikke antages, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

41 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at metoden til fastsættelse af et produkts normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er en undtagelse fra den særlige metode i artikel 2, stk. 7, litra a), som principielt finder anvendelse ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi (Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 50).

42 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, således som denne oprindeligt var affattet, blev ændret ved forordning nr. 905/98, og derefter ved forordning nr. 2238/2000, idet Rådet fandt, at de reformer, som havde fundet sted i visse lande, herunder Kina, grundlæggende havde ændret økonomien i disse lande og ført til fremkomsten af virksomheder, som opererede på markedsvilkår. Det fremhæves således i femte betragtning til forordning nr. 905/98, at det er hensigtsmæssigt at revidere Fællesskabets antidumpingmetoder over for disse lande, idet det præciseres, at et produkts normale værdi vil kunne fastsættes i overensstemmelse med de regler, der gælder for lande med markedsøkonomi, i sager, hvor det kan påvises, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for en eller flere producenter, der er omfattet af en undersøgelse vedrørende fremstilling og salg af den pågældende vare. Ifølge samme forordnings sjette betragtning bør »undersøgelse[n] af, om de markedsøkonomiske principper er fremherskende, [foretages] på grundlag af vedbegrundede krav herom fra én eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og som ønsker at drage nytte af muligheden for, at [det pågældende

produkts] normale værdi kan fastsættes på grundlag af de regler, der gælder for lande med markedsökonomi« (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 51).

- 43 Som bemærket af Rådet, har svaret på spørgsmålet, om den pågældende producent driver virksomhed under markedsökonomiske vilkår, betydning for beregningen af dumpingmargenen og dermed størrelsen af den endelige antidumpingtold fastsat af Rådet, så snart det kræver anvendelse af metoden for beregningen af den normale værdi. I øvrigt har tildelingen af status som virksomhed, der opererer på markedsökonomiske vilkår, også konsekvenser med hensyn til den måde, hvorpå undersøgelsen vil blive gennemført, så snart Kommissionen ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, fastsætter den normale værdi på grundlag af de af eksportøren afgivne oplysninger, og med henblik herpå kan kontrollere deres nøjagtighed. Dette er derimod ikke tilfældet, når den normale værdi fastsættes i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).
- 44 Dette er grunden til, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, er fastsat, at spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende producent opererer på markedsökonomiske vilkår, skal afgøres inden tre måneder efter iværksættelsen af proceduren, og at afgørelsen er gyldig i hele undersøgelsesperioden. Denne bestemmelse har navnlig til formål at sikre, at dette spørgsmål ikke afgøres i kraft af dets virkning på beregningen af dumpingmargenen. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, er således til hinder for, at institutionerne på ny vurderer de oplysninger, som de allerede var i besiddelse af ved den oprindelige fastsættelse af status som virksomhed, der opererer under markedsökonomiske vilkår.
- 45 Da det forholder sig således, kan grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, ikke føre til, at den normale værdi fastsættes i overensstemmelse med de regler, der gælder for lande med markedsökonomi, når den pågældende part i løbet

af undersøgelsen — og i givet fald efter indførelsen af midlertidige foranstaltninger — viser sig ikke at operere på markedsøkonomiske vilkår i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).

46 I grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), er fastsat en særlig metode til fastsættelse af den normale værdi for indførsel fra lande uden markedsøkonomi, netop på grund af den omstændighed, at de oplysninger, på grundlag af hvilke den normale værdi fastsættes, jf. samme artikels stk. 1-6, ikke kan anses for at udgøre pålidelige oplysninger med henblik på at beregne den normale værdi. Selv om der imidlertid i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), for visse lande er fastsat en undtagelse til metoden for beregning af den normale værdi i henhold til stk. 7, litra a), skal denne undtagelse fortolkes strengt (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 50) og kan følgelig ikke anvendes, når den pågældende producent, som følge af ændringer i den faktiske situation eller afsløringen af nye forhold, som Kommissionen ikke med føje kunne have haft kendskab til ved fastlæggelsen af en status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, i de tre måneder efter indledningen af en antidumpingprocedure, viser sig ikke at opfylde de kriterier, som en virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, skal opfylde.

47 På grundlag af det anførte må grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at institutionerne på ny vurderer de oplysninger, som de allerede var i besiddelse af ved den oprindelige fastsættelse af en status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår. Denne bestemmelse er imidlertid ikke til hinder for, at tildelingen af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, ikke opretholdes, når en ændring i den faktiske situation, på grundlag af hvilken denne status var blevet tildelt, ikke længere gør det muligt at antage, at den pågældende producent opererer under markedsøkonomiske vilkår.

48 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at det i den anfægtede forordning fastslås, at sagsøgeren kort tid efter indførelsen af den midlertidige antidumpingtold

havde deltaget i en gruppe af kinesiske producenter af ferromolybden, som var blevet oprettet af det kinesiske handelskammer, hvorunder de berørte producenter fik særlige eksporttildelinger, som det viser sig blev fastsat i forhold til deres niveau af midlertidig antidumpingtold.

49 Rådet anførte i betragtning 15 til den anfægtede forordning, at selv om sagsøgeren havde erklæret, at »alle beslutninger vedrørende bl.a. priser, produktion og salg blev truffet som reaktion på markedssignaler [...] og uden nogen omfattende statslig indgriben«, havde sagsøgeren »afpasse[t] sine aktioner og forretningsbeslutninger efter selskaber, som ikke var i stand til at opfylde kriterierne for markedsøkonomisk behandling, men også efter statsejede virksomheder, som ikke udviste samarbejdsvilje i forbindelse med proceduren«, og »i øvrigt [var] selskabet tilsyneladende villigt til at indvilge i at eksportere varer, som det ikke har kapacitet til at fremstille, til mindstepriser, der er fastsat af gruppen«. Rådet vurderede således, at »[d]et [va]r helt klart i modstrid med [sagsøgerens] tidligere erklæringer og kan ikke forenes med et af hovedkriterierne for at indrømme markedsøkonomisk behandling, nemlig at bl.a. beslutninger om priser, produktion og salg træffes som reaktion på markeds-signaler«.

50 Rådet tilføjede i betragtning 16 til den anfægtede forordning:

»[Sagsøgeren], som tilsyneladende handlede efter [de] markedsøkonomiske normer i [grundforordningens artikel 2, stk. 7], i undersøgelsesperioden, [har] imidlertid ændret adfærd, efter at [selskabet] blev pålagt en individuel dumpingmargin. Det er nu tydeligt, at selskabet ikke længere arbejder i overensstemmelse med markedsøkonomiske principper [som omhandlet i] artikel 2, stk. 7, litra c), i grundforordningen, men at det er underlagt indblanding fra anden side og part i eksportbetingelser i form af priser og mængder. Det viser sig også, at selskabet ikke arbejder uden omfattende statslig indgriben.«

- 51 Det fremgår således af den anfægtede forordning, at de faktiske omstændigheder, som Kommissionen lagde til grund for at tildele sagsøgeren status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, var ændret efter pålæggelsen af den midlertidige antidumpingtold, som følge af sagsøgerens deltagelse i gruppen af kinesiske producenter af ferromolybden.
- 52 Selv om sagsøgeren har bestridt rigtigheden af de i betragtning 11-17 til den anfægtede forordning beskrevne faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke selskabets status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, blev inddraget, skal det imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen som helst dokumentation, der kan rejse tvivl om deres rigtighed. Denne anfægtelse kan derfor ikke tages til følge, og de faktiske omstændigheder, som de er blevet fastlagt i den anfægtede forordning, skal lægges til grund.
- 53 Hertil kommer, at inddragelsen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, blot drager de nødvendige konsekvenser for fremtiden af den konstaterede ændring i de relevante omstændigheder. For så vidt som inddragelsen af denne status kun har virkninger ex nunc, kan den ikke på nogen måde krænke sagsøgerens velerhvervede rettigheder (jf. i denne retning Domstolens dom af 24.6.1976, sag 56/75, Elz mod Kommissionen, Sml. s. 1097, præmis 18, og Rettens dom af 30.11.1994, sag T-498/93, Dornonville de la Cour mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 813, præmis 48).
- 54 Med hensyn til argumentet om, at inddragelsen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, burde være sket inden for rammerne af fremgangsmåden fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 3, skal det, som anført af Rådet, bemærkes, at denne bestemmelse vedrører en genoptagelse af en undersøgelse af de endelige foranstaltninger, som indføres efter afslutningen af antidumpingproceduren. En genoptagelse af en undersøgelse har således til formål at tilpasse den indførte told til udviklingen, efter indførelsen af denne told, i de forhold, som udgjorde grundlaget for tolden (Rettens dom af 29.6.2000, sag T-7/99, Medici Grimm mod Rådet, Sml. II, s. 2671, præmis 82), og kræver normalt

anvendelsen af en undersøgelsesperiode efter indførelsen af de endelige foranstaltninger, som den har til formål at foretage en fornyet undersøgelse af. Derimod har proceduren for en genoptagelse af en undersøgelse ikke til formål at foretage en fornyet undersøgelse af forhold, der udgjorde grundlaget for tolden, når de forblev uændrede, da den i realiteten er en genåbning af den oprindelige procedure (jf. i denne retning dommen i sagen *Medici Grimm mod Rådet*, præmis 85).

55 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at Kommissionen fik kendskab til de nye forhold vedrørende gruppen af kinesiske producenter af ferromolybden inden afslutningen af den antidumpingprocedure, som førte til indførelsen af den endelige told. Kommissionen og Rådet var derfor bemyndigede til — og endog forpligtet til — at drage konsekvenserne af denne nye faktiske situation allerede ved den første undersøgelse, idet en genoptagelse af en undersøgelse, som fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 3, ikke udgør en relevant ramme i denne forbindelse. Det bemærkes i øvrigt, at selv om sagsøgerens argument blev taget til følge, ville det føre til, at Rådet skulle indføre en endelig antidumpingtold, fastsat på grundlag af en normalværdi, beregnet i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a). En sådan konsekvens kan imidlertid ikke tiltrædes.

56 For så vidt som sagsøgeren endvidere agter at påstå, at retten til kontradiktion er blevet tilsidesat, skal det bemærkes, at det under alle omstændigheder fremgår af betragtning 12 til den anfægtede forordning og de dokumenter, som Rådet har vedlagt svarskriftet, at sagsøgeren havde lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger vedrørende de konsekvenser, som Kommissionen agtede at drage på baggrund af de nye forhold, som var kommet til dens kendskab. Sagsøgeren kan derfor ikke påstå, at retten til kontradiktion er blevet tilsidesat, således som denne ret er anerkendt ved de grundlæggende principper i fællesskabsretten og gennemført ved grundforordningens artikel 20 (jf. i denne retning *Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet*, Sml. I, s. 2069, præmis 108, og *Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet*, Sml. II, s. 873, præmis 116, samt dommen i sagen *Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet*, præmis 288-290).

57 Det skal derfor konkluderes, at Rådet ikke har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ved under den første undersøgelse at inddrage den status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, der blev tildelt sagsøgeren, og at Rådet derfor ikke har overskredet de beføjelser, der er tillagt det ved grundforordningen.

Første anbringendes andet led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 1

58 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 1, sidste punktum, ved at lægge vægt på omstændigheder, der ligger efter undersøgelsesperioden, med henblik på at inddrage sagsøgerens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og ved at indføre en antidumpingtold på importen af ferromolybden fra sagsøgerens produktion, som klart er højere.

59 Retten har i denne forbindelse haft anledning til at udtale, at formålet med at fastsætte en undersøgelsesperiode og forbuddet mod at tage hensyn til efterfølgende forhold er at garantere, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative og pålidelige (dommen i sagen Euroalliages mod Kommissionen, præmis 74). Den i grundforordningens artikel 6, stk. 1, fastsatte undersøgelsesperiode har navnlig til formål at sikre, at de forhold, som afgørelsen af, om der foreligger dumping og skade, bygger på, ikke påvirkes af de pågældende producenters adfærd efter indledningen af en antidumpingprocedure, således at den endelige told, der pålægges efter afslutningen af proceduren, faktisk er tilstrækkelig til at afhjælpe dumpingimportens skadelige virkninger.

60 Det skal også bemærkes, at indførelse af antidumpingtold ikke udgør en sanktion mod en tidligere adfærd, men en foranstaltning til forsvar og beskyttelse mod illoyal

konkurrence som følge af dumpingpraksis. For at kunne fastsætte antidumpingtold, som er egnet til at beskytte fællesskabsindustrien mod dumpingpraksis, er det derfor nødvendigt at foretage undersøgelsen på grundlag af oplysninger, der er så aktuelle som mulige (Domstolens dom af 3.10.2000, sag C-458/98 P, *Industrie des poudres sphériques mod Rådet*, Sml. I, s. 8147, præmis 91 og 92).

- 61 Udtrykket »normalt« i grundforordningens artikel 6, stk. 1, indebærer imidlertid, at der kan være undtagelser til forbuddet mod at tage hensyn til oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden. For så vidt angår gunstige omstændigheder for de af undersøgelsen omfattede producenter er det blevet fastslået, at det ikke kan påhvile fællesskabsinstitutionerne at inddrage forhold vedrørende en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, medmindre det fremgår af de pågældende forhold, at der er sket en ny udvikling, som gør det åbenbart, at den påtænkte indførelse af antidumpingtold ikke er hensigtsmæssig (jf. i denne retning dommen i sagen *Sinochem Heilongjiang mod Rådet*, præmis 88, og i sagen *Euroalliales mod Kommissionen*, præmis 75). Hvis derimod forhold vedrørende en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, på grund af den omstændighed, at de afspejler de pågældende virksomheders aktuelle adfærd, berettiger en indførelse eller forhøjelse af en antidumpingtold, må det på grundlag af ovenstående fastslås, at institutionerne er berettiget — og endog forpligtet — til at tage hensyn hertil.

- 62 I det foreliggende tilfælde fremgår det, som nævnt ovenfor i præmis 48-51, af den anfægtede forordning, at sagsøgeren efter virksomhedens deltagelse i gruppen af kinesiske producenter af ferromolybden, efter indførelsen af den midlertidige antidumpingtold, ikke længere opfyldte betingelserne for at blive betragtet som en virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår. Disse forhold, som vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, skulle nødvendigvis tages i betragtning af Kommissionen og Rådet, for så vidt som en manglende hensyntagen hertil ville have ført til pålæggelse af en endelig antidumpingtold, som klart ikke var hensigtsmæssig, eftersom den ville have været fastlagt på grundlag af en normal værdi, beregnet i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

63 Det følger heraf, at Rådet har anvendt grundforordningens artikel 6, stk. 1, korrekt, ved at tage hensyn til sagsøgerens deltagelse i gruppen af kinesiske producenter af ferromolybden efter undersøgelsesperioden og som konsekvens heraf inddrage selskabets status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, og således afværge pålæggelsen af en endelig antidumpingtold, der klart ikke er hensigtsmæssig.

64 For så vidt angår argumentet i forbindelse med klagepunktet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 1, idet der ikke fandt en anden undersøgelse sted inden for rammerne af en genoptagelse af en undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3, skal det bemærkes, som det allerede er nævnt ovenfor i præmis 55 og 56, dels at de nye forhold vedrørende oprettelsen af gruppen af kinesiske producenter af ferromolybden kunne tages i betragtning inden pålæggelsen af endelige foranstaltninger, da genoptagelse af en undersøgelse ikke udgør en relevant ramme i denne forbindelse, dels at de processuelle garantier er blevet iagttaget, for så vidt som sagsøgeren havde lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger vedrørende de nye forhold. Det fremgår også af de dokumenter, som var vedlagt svarskriftet, at Kommissionen kontrollerede de oplysninger, som den havde modtaget, hvilket telefaxen fra Kommissionens delegation i Kina af 5. februar 2002 også vidner om. Det bemærkes endvidere på ny, at selv om sagsøgeren for Retten har bestridt rigtigheden af de i den anfægtede forordning beskrevne omstændigheder, har sagsøgeren ikke fremlagt dokumentation, der kan rejse tvivl om deres rigtighed.

65 Det følger af det ovenfor anførte, at første anbringendes andet led bør forkastes.

66 Da ingen af de anbringender, som gøres gældende, kan tages til følge, bør Rådet frifindes.

Sagens omkostninger

- 67 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer institutionerne som intervenienter deres egne omkostninger.
- 68 Da sagsøgeren har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges sagsøgeren at bære sine egne omkostninger og betale Rådets omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

- 2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**

- 3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. november 2006.

E. Coulon

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand